The Young Talent Award is sponsored by GBO and Sioux

Nominees and their projects:

HKU Utrecht

Teddy Kamper – I Have Something to Hide
Ingmar Schröder – An Umbreliable Prophecy
Anne Deborah Bakker – De Goedkeuring context project

Minerva Groningen

Tamar Yogev – The Veggie Project

AKI ArtEZ Enschede

Reinout Scheepers – Circulux
Matthijs Geurds – Posthistoric Gallery

ArtEZ Arnhem

Dirk Vaessen – Brave Hendrik

KABK Den Haag

Marsha Wichers – Project Face Design
Ana Oosting – Tomopteris
Timothy Scholte – Become a Mary-Ann, Change you Body for Desire

AKV st. Joost 's-Hertogenbosch

Ningli Zhu – Face to Face

TU/e Universiteit Eindhoven

Daniëlle Ooms – Apple-based material
Niki Efstratiou – InnerView

WDKA Rotterdam

Ismay Schaduw – PR_F
Chloe Severien – Biophilia – Infinite re-usable Knitwear
Malou Franken – SPREAT

Köln International School of Design

Pia-Marie Stute and Katja Trinkwalder – Accessories for the Paranoid

<Face to Face>

Interactive video essay

NINGLI ZHU

This is a self-reflective video essay, which narrates the social-psychological influence and intimate connections between Digital Interaction (biotechnology) and Users (human) in a personal case.

In order to communicate about my social anxieties, struggles on presentation (especially in a Western culture context), as well as a fascination of digital identity as a designer. Through the poetic and fictional visual storytelling, I show a process of self-diagnose and therapy during identity crises, displaying a blended character of the “modern cyborg” between “self” and “others” (otherness), “human” and “machine”, “inner space” and “outside space”. The final work is a two-screen video installation, which presents a mirroring effect on the audience by applying real-time facial sensor and emotion detection.

As the Master graduation work, combining with theoretical and interdisciplinary research, including facial recognition technology, cybernetics, compensation and spirituality in the digital world, the whole project is an attempt to provide a personal perspective on how technology reflects us, as well as the humanness in relationships to machines.

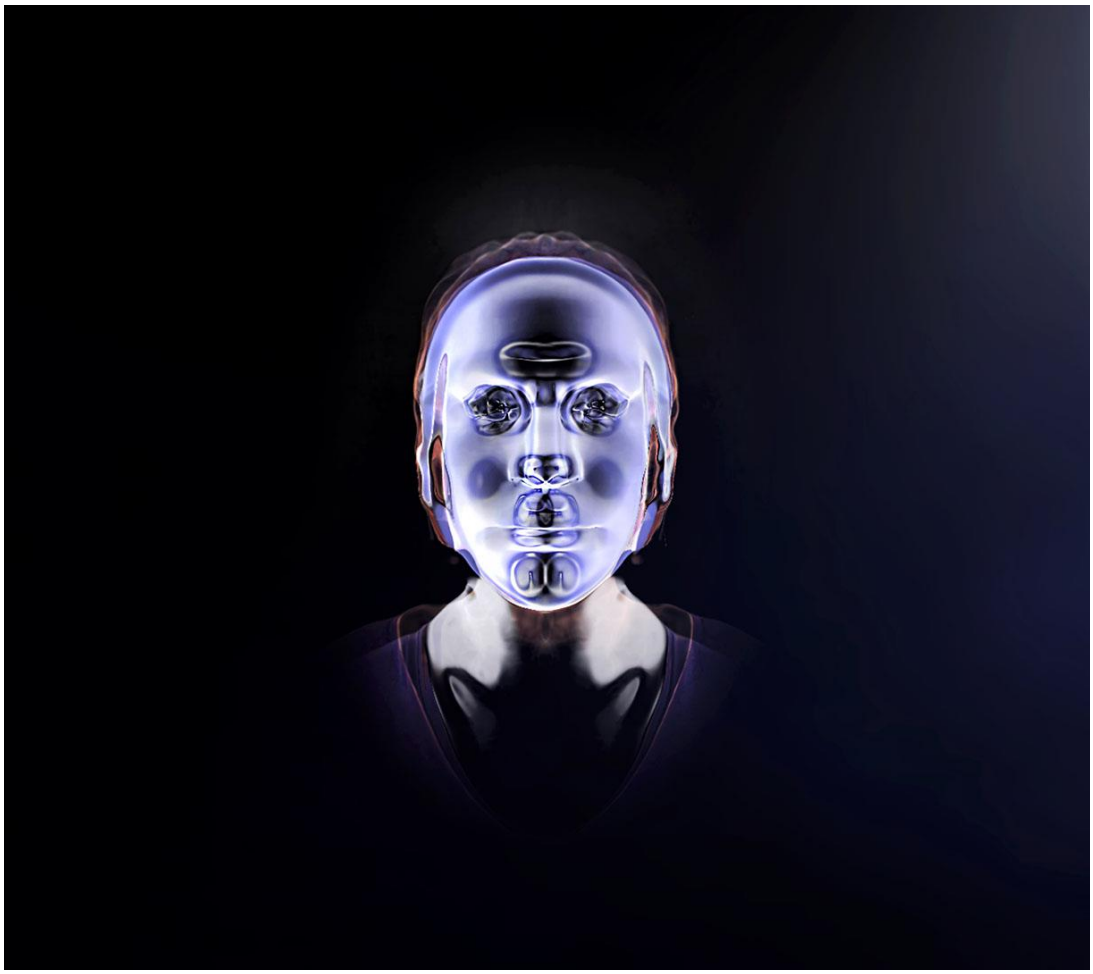

Links

[Portfolio] https://momoooooooooom.cargo.site/
[Facebook] https://www.facebook.com/profile.php?id=100009343256443
[LinkedIn] https://www.linkedin.com/in/zhu-ningli-3922b290/
[Self-initiated Topic] #Human Interface agency# (on-going)
https://www.facebook.com/Human-Interface-agency-1099631396851626/

Partners

Independent work, with support from:
1. Stella (Audio script)
2. Joris Landman, Marnix de Nijs, Yin Aiwen (Tutors)
3. Thomas (Techlab)

Wat is de technologische insteek?

AI biotechnology has strong spiritual (social-psychological) influence (such as compensation) to the users, especially on special or marginal groups or sensitive females; I believe, facing this Tech-Future, the real “intelligence” is to reflect and express our vulnerability and empathy, because “emotional Infectiousness” is the super-power for human.

Waarom is het werk vernieuwend?

Actually, I am not looking for "innovation" during my work, instead, based on personal experience, I focus on the “Affective Power” through the narrative, the self-reflection under social struggle, and the possibility of psychotherapy offered by new technology.

Waarom is het werk kritisch?

Because, in my research, I see the algorithm system as our companion species. So, instead of governmental or commercial use of facial recognition technology, I look at the social-psychological impact and consider the spiritual compensation of it for the users.

Waarom is het werk toegankelijk?

I 'm not sure if this piece would be accessible or understandable to a broad audience. However, I just hope to be honest to myself on feeling and experience. I openly present it, because I think "emotion" and "struggle" is a natural thing we share with each other.

SPREAT

Malou Franken

Stel je een wereld voor waarin iedereen kan eten zonder zorgen. Zonder angst om het verkeerde binnen te krijgen en zonder het ten onrechte beschuldigen van de mensen waarop je moet vertrouwen als het aankomt op voedsel. Dit zou een wereld van verschil maken voor mensen met voedselallergie, want soms is het een zaak van leven of dood.

Mijn naam is Malou Franken, Lifestyle Transformation Designer. Als ontwerper kijk ik altijd naar de grotere veranderingen in de maatschappij, waarbij ik vaak geïnspireerd raak door de veranderingen die effect hebben in de puurste vorm: onze gezondheid. Binnen deze context zie ik vaak dat er geoordeeld, beoordeeld en veroordeeld wordt.

Voedselallergie is een serieus probleem en complexer dan men vaak denkt. Los van de serieuze kans op een ernstige anafylactische reactie, tast het meer dan 17 miljoen Europeanen aan, waaronder ikzelf, in de kwaliteit van leven. Kan je fabrikanten vertrouwen? Kan je restaurants vertrouwen? Kan je de overheid vertrouwen? Als allergisch persoon wordt er veel van je vertrouwen gevraagd, terwijl er regelmatig dingen mis gaan. Met alle gevolgen van dien..

Meer dan 12% van de nederlanders 'denkt' een voedselallergie te hebben, in werkelijkheid, komt dit neer op 2-4%. Door het feit dat mensen intolerantie verwarren met allergie, of zichzelf diagnosticeren op basis van een reactie uit het verleden (en dit ook zo communiceren tijdens hun bestelling in restaurants), wordt het probleem veel te vaak onderschat of gezien als 'aanstelleritis'. Met als resultaat nalatigheid en onwetendheid over producten die bereid worden in de fabriek of in de keuken. Met dit project probeer ik een verschil te maken aan beide kanten van de keuken.

Dit heb ik gedaan door te werken met 3 verschillende middelen:

1. Spreat - Een speculatieve spray die pinda sporen in een maaltijd blauw laat opkleuren wanneer deze in contact komt met de smaakloze vloeistof. Wanneer er geen pinda aanwezig is in de maaltijd, kleurt niks blauw op en kan het pinda allergische persoon genieten van de maaltijd zonder de angst voor een allergische reactie. 'Do not hesitate, just spray and eat: spreat.'

2. Roulette - Een Russische roulette met chocolade bonbons. De een héél lekker en de ander mega pittig om zo bedrijven en restaurants, maar ook mensen zonder allergie hetzelfde gevoel van onzekerheid te laten ervaren tijdens het eten. Je weet immers nooit wat erin zit. Ik heb hier de verhouding 4-10 toegepast, omdat gemiddeld genomen uit interviews (met allergische personen) is gebleken dat het tijdens het eten buiten de deur, het 4 op de 10 keer mis gaat. Dat is bijna de helft!

3. Fotoserie - Allergische reactie(s). Door een allergische reactie visueel in beeld te brengen, hoop ik dat de bewustwording bij niet allergische personen groter word, met als resultaat het beter begrijpen en anders handelen in de toekomst.

Links

www.maloufranken.com

Partners

Met dit project heb ik samengewerkt met verschillende wetenschappers zoals Nathalie Smits van RIKILT. RIKILT is een onderdeel van Wageningen University en Research. Zij zijn zelf o.a. ook bezig met het detecteren van allergenen in een maaltijd. Met hen heb gekeken of de spray ook daadwerkelijk te realiseren is. Ook heb ik telefonisch contact gehad met Harry Wichers tijdens dit proces. Harry Wichers is een Biochemicus met een bijzondere interesse in immunologie.

Daarnaast heb ik samengewerkt met Friandries, een experimentele chocolaterie. Met de eigenaar (van origine chefkok) heb ik gekeken naar diverse smaken en de vormgeving van de bonbons voor bij het roulette. De één heel lekker (neutraal) en de ander mega pittig. Om zo de gebruiker dezelfde onzekerheid te laten ervaren als iemand met een allergische reactie. Pittig is een van de weinige reacties die in de buurt komt van een allergische reactie, dat slaat direct op je keel.

Wat is de technologische insteek?

De technische insteek zit voornamelijk in hoe de spray gerealiseerd zou kunnen worden. Dit is een heel ingewikkeld én lang proces, waarbij er o.a. gewerkt word met antilichamen volgens de ELISA methode. ELISA betekend Enzyme-Linked Immuno Sorbent Assay. Met ELISA is het mogelijkheid om de hoeveelheid allergeen behoorlijk nauwkeurig te bepalen.

(1) Bij deze methode wordt een 'bindings-antilichaam' gemaakt, oftewel eiwit aangemaakt. Deze wordt geïmmobiliseerd (vastzetten) op een oppervlak van plastic. Eiwitten binden spontaan aan plastic. Dit 'bindings-antilichaam' is in principe het IgE van bijvoorbeeld een pinda allergisch persoon.
(2) Vervolgens wordt het te meten allergeen eraan toegevoegd, bijvoorbeeld een extract van een

koekje. Als er pinda allergeen in het koekje zit, dan wordt dat gebonden door het IgE op het plastic.
(3) Nu moet het nog zichtbaar gemaakt worden. Het IgE heeft daarvoor een aparte behandeling behandeling gekregen waarbij er een enzym (HPR) aan gekoppeld is wat kleur kan maken. Dat koppelingsproduct heet het 'detectie-antilichaam'. Wanneer zowel het 'bindings-antilichaam' als het 'detectie-antilichaam' binden aan het pinda allergeen, wordt dat dus zichtbaar door de HPR (Horseradisch peroxidase).
(4) Als hier vervolgens een kleurloze stof TMB aan toegevoegd wordt, dan maakt de HPR daar blauw van. Veel pinda allergeen, is veel blauw.

Zoals je ziet kan het heel specifiek gemaakt worden, zodat het bijvoorbeeld alleen op walnoot reageert. Bij mijn product zou een deel van dit proces verwerkt zijn in de spray zelf, waardoor als het in aanraking komt met de maaltijd, zou kunnen 'binden', oftewel reageren op elkaar. Waardoor als er bijvoorbeeld pinda in de maaltijd aanwezig is, het blauw opkleurt.

Waarom is het werk vernieuwend?

Het is een onderwerp waar nog niet veel mee gedaan is. De vorm van detecteren is niet nieuw, daar zijn verschillende vormen en manieren voor. Maar binnen de voedselindustrie, is de vorm van een spray wel geheel nieuw. Het is een redmiddel voor de mensen met een allergie en tegelijkertijd een drukmiddel naar de voedselindustrie. Dit product geeft vertrouwen (betrouwbare test), maakt de persoon onafhankelijker doordat men voedsel zelf kan controleren en haalt daarmee de angst weg. Door sporen te detecteren, kan je een allergische reactie voorkomen.

Waarom is het werk kritisch?

Het werk is kritisch op verschillende vlakken. Allereerst op mensen die een allergie 'faken'. Deze mensen benoemen hun intolerantie voor bepaald voedsel als allergie, terwijl het verschil in consequenties enorm is. Iemand met een intolerantie kan buikpijn krijgen of wellicht diaree, terwijl een allergisch persoon direct groot gevaar loopt omdat een allergische reactie het immuunsysteem (en dus de vitale organen) aantast. Doordat mensen ten onrechte hun intolerantie als allergie benoemen, ontstaat er in restaurant soms frustratie met onzorgvuldig handelen als gevolg. Men ziet immers iemand eerst een kaasplankje weigeren onder het mom van lactose allergie, maar vervolgens wel een cappuccino bestellen. Dit leidt tot onachtzaamheid in de keuken.

Ten tweede, is mijn werk kritisch op fabrieken die overal 'kan sporen bevatten..' op de verpakking zetten en zich hiermee overal voor indekken en dus geen verantwoordelijkheid nemen. Fabrikanten, maar ook restaurants dekken zichzelf vaak in met 'wij kunnen niet garanderen dat..' Of 'Is verwerkt in een bedrijf waar..'. Dit om gevrijwaard te blijven van schadeclaims. Echter wordt hiermee het probleem vooruit geschoven. Mensen met een allergie kunnen daardoor bijna niks meer eten.

Tot slot, heb ik vanuit persoonlijke ervaring gemerkt dat mensen het vaak niet serieus nemen en denken 'ach zo'n klein stukje pinda kan toch geen kwaad', terwijl zo'n klein stukje pinda al voor uiteindelijk overlijden kan zorgen.

Vanuit deze kritische punten ben ik gekomen tot Spreat.

Waarom is het werk toegankelijk?

Het werk is toegankelijk om meerdere redenen. Allereerst, heb ik gemerkt dat vrijwel iedereen een connectie heeft met het onderwerp, oftewel de persoon heeft zelf allergie, iemand in de vriendenkring of binnen de familie, maar ook mensen die werkzaam zijn in de voedselindustrie etc.

Daarnaast is de spray gemakkelijk mee te nemen en te gebruiken. Zeker ten opzichte van de papieren strips waar de wetenschap nu mee bezig is. Strips zijn namelijk minder makkelijk af te lezen, omdat deze nooit de hele maaltijd kunnen detecteren. Wanneer je aan de ene kant van het bord een striptest zet, weet je nooit of er aan de andere kant van het bord sporen zitten. Echter moeten deze strips altijd in combinatie met vloeistof uitgevoerd worden. De spray bestaat natuurlijk al uit vloeistof en kan tevens over de gehele maaltijd uitgevoerd worden. Zo krijg je direct een accuraat beeld (wanneer bepaalde delen van de maaltijd blauw opkleuren, of juist niet)

Tot slot, is de setting van het roulette, aan een tafel, een speelse vorm en tegelijkertijd een plek waarbij het onderwerp bespreekbaar word. Aan tafel wisselen we gedachten uit, bespreken we dromen en is er ruimte voor een luisterend oor.

Project Face Design

Marsha Wichers

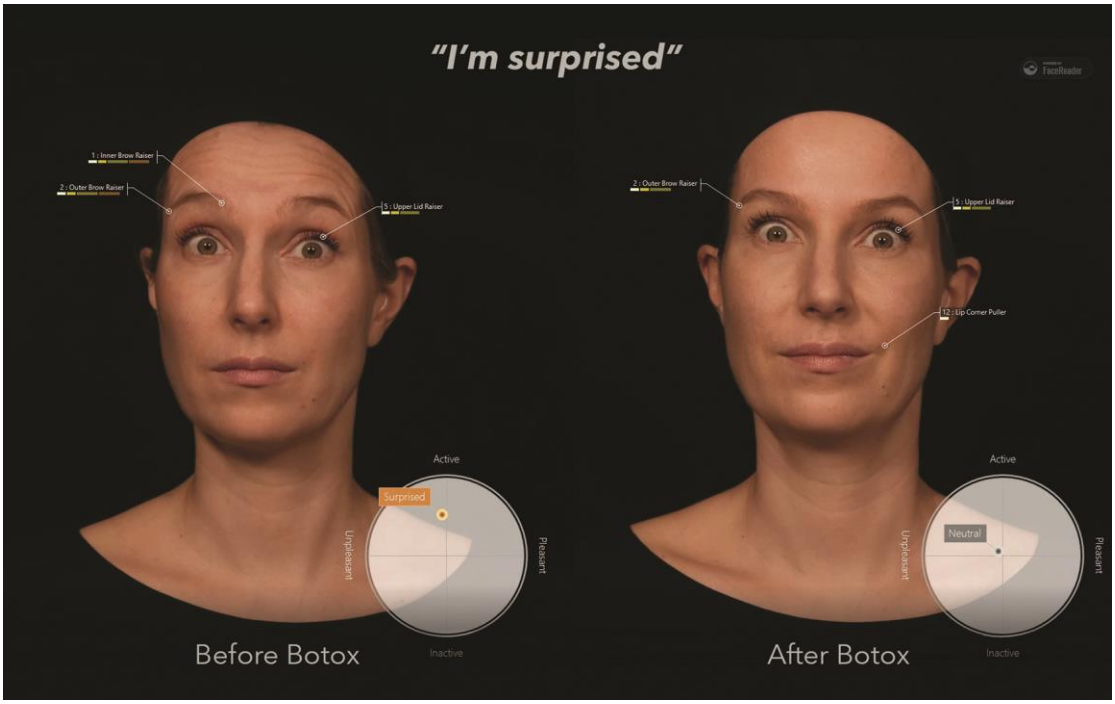

Project Face Design is een Design research project gestart door Marsha Wichers, Designer-Kunstenaar en cosmetisch arts. Het project gaat over de maakbaarheid van het gezicht en het effect hiervan op onze menselijkheid.

Marsha over het project: "Cosmetische ingrepen blijven in populariteit toenemen en worden steeds toegankelijker. Tegenwoordig kan iedereen die het kan betalen volle lippen, een gladde huid en geprononceerde jukbeenderen hebben. Het gezicht wordt steeds meer gezien als een object dat je kunt verbouwen en perfectioneren. In mijn optiek schuilt daarin een gevaar. Het menselijke gezicht is namelijk geen object dat te perfectioneren valt, maar een uniek onderdeel van wie wij zijn. Het is datgene wat ons menselijk maakt, omdat de specifieke kenmerken ervan ons onderscheiden van anderen. En omdat we ons gezicht nodig hebben om te communiceren".

"Nu, met de vierde industriële revolutie op komst, waar robots en Artificial Intelligence een grote rol gaan spelen, is het in mijn optiek belangrijk om na te denken over de grenzen die we willen trekken in het perfectioneren van het uiterlijk. Robotica zijn maakbaar en kunnen technisch perfect worden, maar zullen de mens nooit kunnen evenaren in de manier waarop het gezicht beweegt".

"Het begrip 'menselijkheid' is lastig te vatten en te meten. Daarom heb ik de 'Uncanny valley' - een concept uit het designveld van de Robotica - gebruikt als 'kapstok' om erover verder te denken. Het gaat hierbij over de hypothetische relatie tussen de mate van gelijkenis van een robot met een mens en de emotionele reactie op een dergelijk object. Wanneer mensen hun gezicht te veel veranderen door cosmetische ingrepen zou hetzelfde fenomeen, maar dan omgedraaid, kunnen ontstaan. Een

gezicht lijkt op dat van een mens, maar 'is het net niet helemaal' doordat er volumes op onnatuurlijke plaatsen zitten en het niet beweegt zoals je normaal gesproken van een menselijk gezicht verwacht".

Binnen Project Face Design heeft Marsha haar eigen gezicht 'als object van design' gebruikt om de grenzen van het maakbare en het natuurlijke te onderzoeken. Haar belangrijkste research vraag was in hoeverre mensen elkaars gelaatsuitdrukkingen nog zullen begrijpen in een toekomst waarin steeds meer mensen Botox gebruiken. Door gebruik te maken van facial emotion reading software (een vorm van Artificial Intelligence) onderzocht en visualiseerde ze wat een Full Face Botox behandeling deed met de manier waarop haar gezicht communiceerde. Ze filmde zichzelf voor en na Botox injecties terwijl ze exact dezelfde gelaatsuitdrukkingen maakte. De intelligente software had moeite om de gelaatsuitdrukkingen na Botox juist te interpreteren en menselijke waarnemers hadden dat ook…

De uitkomsten van het project zijn voor Marsha een eerste stap naar het herdefiniëren van de rol van cosmetische behandelingen in de toekomst. Moeten wij als mensen wel zo veel botox gebruiken? Raken we dan niet vervreemd van onszelf, elkaar en onthecht van onze natuur? Ze is voornemens om Artificial Intelligence te gebruiken om verder onderzoek te doen naar de maakbaarheid en natuurlijkheid van het gezicht. Misschien dat uitgerekend deze nieuwe technologie ons als mensen kan helpen onze menselijkheid te bewaren. Hoe ironisch dat ook is.

https://www.projectfacedesign.com/artificial-intelligence-and-botox

https://www.projectfacedesign.com/uncanny-valley

Links

https://www.linkedin.com/in/marsha-wichers-a0b9b92a/

https://www.facebook.com/marsha.wichers

https://www.projectfacedesign.com

https://marshawichers.nl

Partners

Voor het project heb ik samengewerkt met Noldus Information Technology. Zij hebben mij de mogelijkheid geboden om gebruik te maken van hun Emotie analyse software; de Facereader (dit is een vorm van Artificial Intelligence). Ze hebben mij ondersteund en waren een 'sparring partner' (met dank aan dr. Patrick Zimmerman). In de loop van het onderzoek heb ik overleg gehad met de afdeling Medische Ethiek van Erasmus MC (Prof. Inez de Beaufort en Dr. Eline Bunnik) om meer duidelijkheid te scheppen in mijn ethische gedachtegang over het onderwerp.

Wat is de technologische insteek?

Door gebruik te maken van Artificial Intelligence (AI) onderzoek ik de verhouding van de mens tot de machine. Hoe interpreteert AI menselijke gelaatsuitdrukkingen? Kan AI ons als mensen helpen om meer inzicht te krijgen in wat we ons zelf aandoen in onze zoektocht naar de eeuwige jeugd en schoonheid?

Waarom is het werk vernieuwend?

De kruisbestuiving tussen Design, Technologie en Medische Wetenschap heeft geleid tot dit project waarin het menselijk gezicht wordt gezien als ‘design object’ of ‘biometric work of art’. Het gebruik van Artificial Intelligence om het effect van Botox te meten is naar mijn weten nog niet eerder gedaan. Ik heb mijn eigen gezicht gebruikt waardoor het ook een persoonlijke lading krijgt.

Waarom is het werk kritisch?

Als kenner van de cosmetisch industrie geef ik een kritische visie op cosmetische ingrepen. Deze staat los van esthetische trends en de vraag of het goed of fout is om cosmetische ingrepen te ondergaan. Door mijn dubbele beroep bevind ik me in een bijzondere positie. Ik weet wat mensen drijft om voor een cosmetische ingreep te kiezen en wat de drijfveren van de industrie zijn. Als designer/kunstenaar kan ik een nieuwe visie laten zien waarbij de vraag is wat de effecten op onze menselijkheid zijn? En wat wij als maatschappij daarvan vinden en willen voor de toekomst?

Waarom is het werk toegankelijk?

Het onderwerp van cosmetisch aanpassing en het effect op de menselijkheid (of natuurlijkheid zoals mensen het ook wel noemen) leeft op dit moment in de maatschappij, bij jong en oud.

Ik heb mijn eigen gezicht gebruikt om te visualiseren en inzichtelijk te maken wat er gebeurt als je eraan ‘sleutelt’. Hierdoor is het persoonlijk en benaderbaar.

Doordat de interface van de Artificial Intelligence ‘meedenkt’ in het beoordelen van wat je ‘voor’ en ‘na’ Botox ziet gebeuren, raken mensen ook meer bewust van het niveau waarop wij als ménsen een gezicht ‘lezen’. Automatisch volgt dan ook de vraag in hoeverre Botox een invloed heeft op de ‘menselijkheid’ van mijn gezicht.

Apple-based material

Daniëlle Ooms

Als mijn afstudeerproject aan de TU/e heb ik een volledig biologisch afbreekbaar materiaal gemaakt. Het is een materiaal gemaakt van afgewezen appels. Deze appels worden door de vorm afgekeurd voor verkoop aan consumenten. Ik heb deze reststroom gebruikt om een materiaal te maken voor de kleding industrie. De fast fashion industrie die als maar aan het groeien is en als maar groeiende bergen met weggegooide kleding met zich mee brengt. Hoe zou de toekomst eruit zien als je een kledingstuk maakt van een biologisch afbreekbaar materiaal? Je koopt een kledingstuk gemaakt van apple-based material, draagt dit voor een periode. Na gebruik gooi je het in de groene bak thuis of geeft het terug aan de appelboer waar de afgewezen appels in eerste instantie vandaan kwamen. Jouw gebruikte kledingstuk eindigt vervolgens niet op een vuilnisbelt waar de enige optie verbranding is maar wordt compost voor nieuwe appelbomen.

Links

https://www.danielleooms.nl
https://www.instagram.com/applebasedmaterial/
https://www.linkedin.com/in/daniëlle-ooms/

Partners

Het is was mijn afstudeer project aan de TU/e. Hier heb ik ondersteuning gekregen van de coaches, onder andere Marina Toeters en Kristina Andersen. Inmiddels ben ik in samenwerking met UNSEAM om te kijken wat er nog meer mogelijk is. Dit zal tijdens de DDW te zien zijn bij de modebelofte. Bij Manifestions is mijn eigen werk (afstudeerproject) te zien.

Wat is de technologische insteek?

Een nieuw materiaal ontwikkelen voor fashion doeleinden. Het materiaal is geheel biologisch afbreekbaar. Wanneer deze kleding in de toekomst gedragen wordt en aan het eind van zijn levensduur is zal het helemaal afbreekbaar zijn en daarmee niet bijdragen aan de stapels kleding die als maar blijven groeien.

Waarom is het werk vernieuwend?

Het is een materiaal wat volledig biologisch afbreekbaar is.

Waarom is het werk kritisch?

Uit eerdere ervaring van mijn werk tentoonstellen is dat het bij mensen veel vragen op roept. Wordt dit de toekomst van mode? Is het de bedoeling dat ik in de toekomst een jurk ga dragen volledig gemaakt van appels? Moeten we biologisch afbreekbaren material gebruiken voor kleding? Naar mijn mening is dit een goede manier om bewustwording over de veranderingen op het gebied van mode op te wekken bij mensen.

Waarom is het werk toegankelijk?

Iedereen heeft dagelijks te maken met het dragen van kleding. Sommige zijn hier bewuster mee bezig dan anderen, maar iedereen staat elke dag voor de keuze wat ze vandaag aan gaan trekken. Daarnaast kunnen mensen bij mijn tentoonstelling ervaren hoe de toekomst met biologische afbreekbare materialen zou zijn. Ze kunnen het materiaal voelen en kleding bekijken die al van dit materiaal gemaakt zijn.

An Umbreliable Prophecy

Ingmar Schröder

The way we experience our public space is going to change in a way beyond our imagination. the story about a changing climate has no tactility that we can hold on to, also, there is no concrete statement that we can rely on in these terms.

Based on facts and predictions, I used my skill as designer to make climate change more tangible. So, I took the umbrella, to me a symbol of weather and climate, and asked myself the question what the future role of this product should be.
Climate change is a fact, but we don't know in which way. So I created a concept about some of these predictions and reshaped it into a climate adaptive umbrella. I believe that we should embrace climate change and use it as a design tool, Because I believe that the best things come from an inexaustible source.

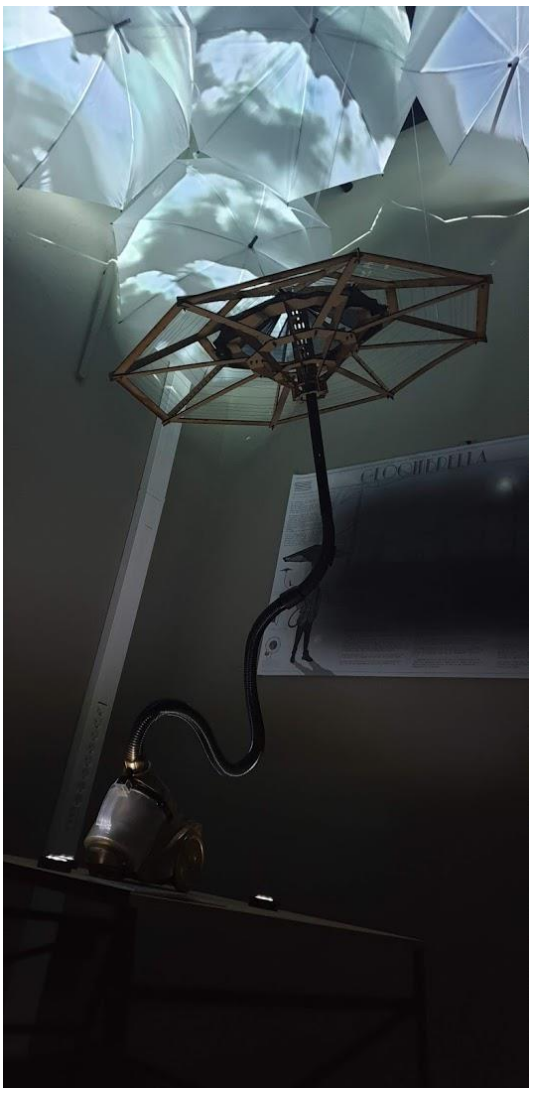

Links

https://www.instagram.com/spatial_invader/

Wat is de technologische insteek?

My project is based on the insight to use a changing climate as a design tool to give our society what it most needs within the effect of climate change.

Waarom is het werk vernieuwend?

because it makes climate change more tangible and it gives the beholder an idea of what a changing climate can be to our upcoming society

Waarom is het werk kritisch?

because climate change is a two way road, there are believers, who are willing to do everything in their power to prevent it, and the people who deny this, and see climate change as a big hoax.

My project tells a different story of a changing clime, more in an anticipating way.
an umbrella is a product that most people can relate to. By taking this object and evolve it into a future climate scenario the beholder gets an insight about how the scenery of our future city's will be, I use the umbrella as a future fossil for people to watch, and tell the story by animation.

Tomopteris Micans

Ana Oosting

Voor Tomopteris Micans onderzocht ik het vermogen van papier om te bewegen door tessellaties te vouwen. Met een paar simpele vouwen kan een heel scala aan beweging ontstaan, welke ik aandrijf met mechanische mechanismes. De vorm en de reflectieve patronen van Tomopteris Micans vinden kun oorsprong in mijn fascinatie met plankton.

Het resultaat is een 6 meter lange krukas met een gevouwen sculptuur dat vernoemd is naar de groep bioluminiscerende borstelwormen genaamd Tomopteris. Micans is de soortnaam die door mij bedacht is en 'glinsterend' betekend in het latijn. De sculptuur heeft reflecterende patronen die de bezoeker alleen kan zien met een hoofdlampje. In de diepe zee bewegen ze zich met een soort sinusgolf voort. Dat ik beweging mechanisch oplos en niet digitaal geeft veel ruimte voor zelf expressie van het werk. Een schokje hier, een duik daar, de imperfecties geven de beweging een karakter die voortkomt uit mijn vingers maar niet zo gepland is.

Links

http://www.anaoosting.nl

Partners

Sponsoren.
twee bedrijven hebben me geholpen; Antalis (Oralite 5600) en Xtandit (Tyvek)

Samenwerking.
Samenwerking heeft onder andere plaatsgevonden met Bas Overvelde, die de soft robotics groep van AMOLF leidt en Paul Breedveld, professor van de TU Delft BITE groep (Bio Inspired Technology).

Wat is de technologische insteek?

Ik hou niet van 'black boxes', werk dat beweegt of interactief is maar waarvan je geen idee hebt waarom of hoe. Als bioloog geniet ik ervan om de binnenkant van dingen te kunnen zien, te begrijpen hoe dingen functioneren. Bij mijn kinetische beelden is dan ook vrijwel altijd het mechanisme dat het beeld in werking zet te zien. Deze mechanisme zijn veelal geïnspireerd door biomechanica.

Waarom is het werk vernieuwend?

De vernieuwing van mijn werk zit hem in het gebruik van materiaal op nieuwe wijze. Niet alleen het gevouwen tyvek maar ook de reflectoren, die de interactie tussen de kijker en het beeld een zekere intimiteit geven. Wat jij ziet, ziet niemand anders en jij alleen maakt het beeld af.

Waarom is het werk kritisch?

Het werk is niet direct kritisch. Indirect ben ik veel bezig met klimaat problematiek en onze verhouding tot de levende wereld om ons heen, met name tot 'the non-human'. Wat ik niet wil is werk maken wat de game-over attitude versterkt. Ik wil mijn publiek enthousiasmeren en doen verwonderen, alleen op die wijze denk ik dat we uiteindelijk ergens komen.

Waarom is het werk toegankelijk?

Het werk is enorm toegankelijk omdat het beweegt, kleurtjes heeft en over het algemeen erg mooi is. Wat ik hoop is dat de schoonheid een laagdrempeligheid creëert zodat kinderen en mensen die niet getraind zijn in de beeldtaal van conceptuele kunst ook iets met het werk kunnen.

Het groenten project

Tamar Yogev

Ik ben Tamar Yogev, net afgestudeerd van Minerva Academie in product design.
Naast deze studie heb Ik ook textiel design gestudeerd en jarenlang heb ik in de horeca gewerkt in verschillende discipline. In mijn optiek, gaan eten en design hand in hand.

Ik ben opgegroeid in Israël en heb een Nederlandse moeder en een Israëlische vader.in onze cultuur staat eten hoog aangeschreven, Met name groenten.
In een wereld die nu overheerst met bewerkt voedsel en veel fastfood, zijn het de groenten die ons echt voeden en energie geven, dat is iets wat mij veelal bezighoudt.
In dit project wil ik de Israëlische aanpak overbrengen, met Nederlandse groenten, en zodoende verbinding leggen tussen groenten, kunst en het menselijk leven.

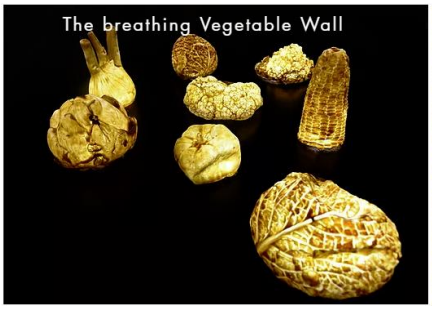

Dit project is een visueel textuur onderzoek gewijd aan groenten, en door ze te vangen in het moment van het gieten, op hun hoogtepunt te bewaren. Het spreekt ook van onze connectie van de mens met onze voeding en de manier waarop het ons welzijn beïnvloedt.
In dit project begon ik met kunstmatige materialen te werken maar door het jaar heen meer met natuurlijke materialen en aan het eind van het jaar alleen nog maar met natuurlijke materialen gewerkt als keramiek, porselein, gips, glas, hout, ijzer en latex.

In mijn afstudeerproject wil ik groenten weergeven, in verschillende vormen Geïnstalleerd op 3 zwarte muren, uitgerust met lampen:

De Ademende Groenten Wand
Dit deel van het project illustreert het belang van een gezonde voeding voor een gezond lichaam. Veel mensen eten pre-made, geïndustrialiseerd en ongezond voedsel, vanwege een gebrek aan bewustzijn. Ze nemen afstand van de natuur en schaden het, en hun eigen lichaam. Ik wil hen eraan herinneren dat onze verbinding met de natuur, net zo belangrijk is, als de eenvoudige maar toch belangrijke handeling van ademhalen.

Groenten Tegels
Dit deel van het project richt zich op de unieke en mooie textuur van acht verschillende soorten groenten. Ze worden omgezet in duurzame tegels, die kunnen worden verwerkt in particuliere en industriële keukens, restaurants, hotels, enz. De tegels zijn gemaakt van porselein - een natuurlijk materiaal dat een lichte penetratie van licht mogelijk maakt.

"Veggie Leer"
Het proces waarin een groente groeit, is vergelijkbaar met dat van een menselijk lichaam - het evolueert voortdurend en de textuur verandert naarmate het groeit, net zoals de menselijke huid met de tijd rimpelt. Dit proces wordt ook weerspiegeld in het materiaal waarmee ik werk - de latex is zacht en flexibel, net als menselijk weefsel.
Ik geloof dat, hoe gezonder je eet, dit weerspiegelt wordt, via je huid.
Het resultaat van dit project is het creëren van tweedimensionaal textiel "veganistisch leer".

In mijn project probeer ik een nieuwe aanpak te ontwikkelen tussen eten en design in horecagelegenheden, alles wat te maken heeft met horeca inrichtingen: lampen, tafels, borden, deuren, geïnspireerd op groenten. Ik wil een nieuwe manier aanbieden. Een andere kijk op de manier van inrichten van ruimtes, maar met name in restaurants. Zo wordt de kunst gekoppeld aan het eten en wordt daardoor een onderdeel van de gehele eetbeleving.

Links

https://www.tamaryo.com
https://www.instagram.com/tamaryo_design/

Partners

Toen ik mijn Idea had ontwikkeld in het begin van mijn ademende groenten wand, wist ik dat het technisch gedeelte onmogelijk was voor mij om te maken. Gelukkig wou mijn vriend, Wim Groen daar mee helpen en hij heeft de hele pneumatische gedeelte uitgezocht en ontwikkeld. Wim werkte in het theater dus hij hielp ook met de verlichting in het kunstwerk maar ook voor de tentoonstelling zelf.

Wat is de technologische insteek?

De technologische insteek is on door middel van pneumatisch en verlichting het idee te geven dat groenten ademen. Bij de andere wanden werkt het licht als versterking van de detailleren van groenten texture.

Waarom is het werk vernieuwend?

Ik heb het werk nog nooit eerder gezien, dit zegt genoeg:) en nu even Serieus, ik heb groenten gepresenteerd in drie verschillende manieren waarbij iedere manier uitgelicht en naar voren gebracht wordt met verschillende materialen. In aanvulling op dat, ben ik bezig met ambachtelijke technieken maar met een frisse blik van aanpak.

Waarom is het werk kritisch?

Vandaag de dag, gebruiken meer en meer mensen bewerkt voedsel en fastfood. Dit komt door luidheid, het niet bewust zijn van en het idee dat wij te weinig tijd over hebben, en daardoor heeft goed eten minder prioriteit. Mijn werk is kritisch daarover en zal mensen willen aanmoedigen hier anders over te gaan denken .

Waarom is het werk toegankelijk?

Mijn werk is vooral toegankelijk omdat iedereen wel is bekend met groenten. Mijn drie wanden zijn verlicht en trekken daardoor gauw de aandacht van mensen maar met name de ademende wand heeft veel bekijks en de reacties daarop zijn zeer uiteenlopend wat leuke gesprekken tot gevolg heeft.

I have something to hide

Teddy Kamper

Ik heb een collectie ontworpen om, behalve u als kijker, ook elektronische ogen te verwarren. Er verschijnen steeds meer beveiligingscamera's in het straatbeeld, terwijl we geen idee hebben wie er naar de beelden kijkt en wat er mee gebeurt of kan gaan gebeuren. Ik ben bang voor een politiestaat waarin permanente en absolute controle bestaat over burgers, waarbij elke fout geregistreerd wordt. Privacy bestaat dan niet meer.

De verwarring wordt bereikt in deze collectie door toepassing van Razzle Dazzle. Deze van origine legercamouflage uit het begin van de twintigste eeuw is bedoeld om schepen zo te maskeren dat het onmogelijk wordt om door een lens van een periscoop de snelheid en richting van het schip in te schatten. In plaats van de periscooplens, verwarren mijn stukken een cameralens. In plaats van de snelheid en richting verhul ik het geslacht, de oriëntatie en de maten van mijn modellen. Wat is de voor, achter of zijkant? Wie is dit, waar gaat hij/zij heen?

Dit project stelt fundamentele vragen over hoe we ons in de toekomst wellicht moeten gaan kleden. Ik confronteer mensen met de werkelijkheid dat men nu al vrijwel constant gefilmd wordt in de openbare ruimte, maar dat dit nog veel uitgebreider kan gaan worden. Wellicht is het op een dag nodig om jezelf te verhullen en verbergen om nog vrijheid en privacy over te hebben.

In de expositie hangen de kledingstukken in steriele witte frames met een hoek er in, die bovendien kriskras door elkaar opgesteld staan. Op deze manier is niet direct duidelijk vanaf welke kant elk stuk bekeken dient te worden en moeten toeschouwers zelf rond de stukken lopen en verschillende kanten bekijken. Dit is de eerste fase van verwarring en van het overbrengen van wat de functie is die mijn kleding vervult. Vervolgens ziet de toeschouwer een groot TV-scherm met daarop camerabeelden die live op de expositie worden gemaakt. De kijker ziet ineens zichzelf. Dit veroorzaakt een shock-effect, de kijker wordt er mee geconfronteerd dat hij al de hele tijd vastgelegd werd. Hierdoor wordt het tweede aspect van mijn project duidelijk: de noodzaak om jezelf te verbergen, om je privacy te beschermen.

Om dit gevoel bij de kijker vast te houden en mensen in actie te laten komen, verkoop ik producten aan de bezoekers van Manifestations. Dit zijn een laserlampje (die vaak gebruikt worden om beveiligingscamera’s te verblinden) en een door mijzelf ontworpen hoed met razzle-dazzleprint die getransformeerd kan worden tot een masker om je gezicht te verbergen.

Links

https://www.instagram.com/teddykamper/ https://www.linkedin.com/in/teddy-kamper-549201139/
https://www.facebook.com/teddykamper

Partners

Ik heb dit project zelf ontwikkeld, zonder samenwerkingsverbanden. De uitvoering heb ik vrijwel helemaal zelf gedaan, afgezien wat van hand-en-spandiensten van vrienden.

Wat is de technologische insteek?

De technologische insteek ligt in het gebruik van camera's. We worden steeds meer gecontroleerd maar hebben dit niet door, omdat we de beelden nooit zien. Bij mijn werk zijn camera's en een TV aanwezig, de kijkers worden live geconfronteerd met zichzelf.

Waarom is het werk vernieuwend?

Het werk is vernieuwend omdat oude technieken worden gebruikt om een heel modern probleem aan te pakken. Hoewel het onderwerp – gelukkig – al vaker onder het voetlicht gebracht is, doe ik dat op mijn eigen unieke manier.

Waarom is het werk kritisch?

Het werk is kritisch op de invloed en kwantiteit van camera's in ons dagelijks leven, en hoe toezicht steeds verder wordt uitgebreid ten koste van privacy zonder dat dit voor veel mensen een probleem lijkt.

Waarom is het werk toegankelijk?

Het werk is relevant voor een groot publiek omdat camera's geen onderscheid maken. Iedereen wordt gevolgd en vastgelegd. Het is toegankelijk omdat ik het makkelijk maak de gevolgen hiervan te begrijpen en kijkers de mogelijkheid geef zichzelf te wapenen.

PR___F

Ismay Schaduw

In a world where man is the norm, women are at risk.

Searching for data on women there is often nothing but silence. In this world, a Caucasian man is the norm (the default human) and due to that norm the world is built for men. This means that we disregard almost half of the population: women. This lack of information about women is called the gender data gap.

In my research I explored the question: “What is the effect of the gender data gap on the safety of women?” The consequences can be seen everywhere: from receiving an inaccurate dosage or prescription of medication because it was based on the male body, to safety equipment that is not suitable for women and to all male car crash test dummies.

I went further into the consequences of the gender data gap in design, specifically with PPE (personal protective equipment). Bullet proof vests are designed to protect you in life threatening situations, however there are no designs suitable for women. This is because the current vests are based on the body shape of the default human, which is the Caucasian man. As a consequence of the gender data gap, the design of bullet proof vests don’t provide women with the same comfort and protection as they do men.

As a woman, conceptual creative and a designer, it is important for me to critically re-analyze designs that have been made based on the “default human” in order to find a solution that could make these designs more suitable for women. After doing extensive research I designed bullet proof vests based on different female body types. The vests show the critical effects of the gender data gap and the challenges of our deeply rooted view of male being the norm. You can expect different sizes, including a vest made for a pregnant woman.

Alongside my work designing bullet proof vests, I also want to motivate women with a short film that illustrates the mission that lies ahead in moving design to a place more inclusive of women. The film explains the scope of the gender data gap issue through providing the facts and statistics along side women wearing the vests, marching to close the gap.

The PR___F bullet proof vests can be seen as an applied science, but this project is also about making a statement and raising awareness of the gender data gap. In order to close this gap women need be involved in the design process and help to raise awareness of the issue. I use design supported by data to further this mission.

Links

www.ismayschaduw.com
hello@ismayschaduw.com

Partners

During this project I had contact with a representative of Engarde®, a company that provides body armor to ask about the material, the making process and about difficulties of making a vest for women. In the actual making process I worked in the ceramic station of the Willem de Kooning to make the body panels. And for the vest itself I had help from fashion collective Reconstruct with buying fabrics and making the patterns. The production of the vest I did in collaboration with seamstress Pita Meijdam.

Wat is de technologische insteek?

I researched different female body types to then preform these into bullet proof body panels. Those panels are performed by using body molds which I coated with 15 layers of fiberglass, a woven fabric combined with epoxy resin. Thereafter I modified the vests into vests that fit the female body panels.

Waarom is het werk vernieuwend?

Data has become an unthinkable concept in our digital era which is always growing because of algorithms. If we never provide the right data on women, it will automatically evolve with the Caucasian male as norm leaving women behind at risk. The gender data gap is quite a new and unknown understanding and PR___F wants to address this.

Waarom is het werk kritisch?

My work criticizes society in which the Caucasian male is the norm (default human). This norm excludes women in the way we measure data and make decisions. Because of this, design can fail women: harmless, but also life threatening. PR___F responds to this by bringing a solution to one of these gaps.

Waarom is het werk toegankelijk?

We live in a time where it should concern everyone, regardless of gender, if women are being ignored due to a gender data gap. Bullet proof vests are a product that people never question, and which is the norm. PR___F contains recognizable vests and recognizable forms but those as a combination address an abstract problem: gender data gap. I tried to make something small out of a big problem by reducing it into an example which is understandable for everyone.

BRAVE HENDRIK

Dirk Vaessen

Ik denk dat mensen een vloeibaarder karakter kunnen hebben dan alleen te zijn gecategoriseerd als mannelijk of vrouwelijk. Met mijn ontwerpen wil ik mensen uitnodigen om te onderzoeken wie of wat ze kunnen zijn. Om de theatrale kant van mijn accessoires te benadrukken heb ik gebruik gemaakt van monumentale en uitgesproken silhouetten.
Mijn collectie BRAVE HENDRIK is een reactie op het stereotype beeld van de man. Mijn accessoires bieden een nieuwe vrijheid in de visualisatie van de man. Wanneer je word geboren worden de eerste keuzes voor je gemaakt; roze of blauw, Assepoester of Superman, kort of lang haar. In andere woorden, gender identiteit bepaald na welke normen en waarden jij moet leven. Mijn collectie wil zich richten op deze zwart-wit typecasting in de samenleving en mensen uitnodigen om moedig te zijn en zoveel mogelijk kanten van zichzelf te laten zien.
De schouderstukken zijn gemaakt van transparant PVC, waardoor een optische vervorming van het lichaam ontstaat. Dit sluit aan bij de vormverandering en de monumentale kenmerken van de hoofdstukken. Om het theatrale aspect van mijn accessoires te benadrukken, gebruik ik grote en eenvoudige vormen. Mijn accessoires hebben kenmerkende silhouetten en zijn bedoeld als showstukken voor gebruik in dansproducties, opera's, voorstellingen, modeshows of uitgaansgelegenheden.

Links

dirkvaessen.com
https://www.instagram.com/atelierdirkvaessen/
https://www.linkedin.com/in/dirk-vaessen-b51a08a9/

Wat is de technologische insteek?

Bij de ontwikkeling van mijn producten heb ik gebruik gemaakt van seal technieken. Ik ben 2D vormen gaan opblazen om zo tot nieuwe 3D vormen te komen.

Waarom is het werk vernieuwend?

Mijn werk is vernieuwd omdat het tegen de hedendaagse stereotypering van de mens in gaat. Met mijn accessoires bied ik een mogelijkheid om onderzoek te doen naar je karakter. Een onderzoek wie of wat je als mens wilt en kunt zijn.

Waarom is het werk kritisch?

Mijn werk is kritisch omdat het de samenleving een spiegel voorhoud. Het laat zien hoe wij als mens in hokjes denken en vastgeroest zitten in patronen en ideeën.

Waarom is het werk toegankelijk?

Mijn werk is toegankelijk omdat het speelt met het associatief vermogen van ieder mens. Elke mens ziet bij de hoofdstukken en schouderstukken andere wezens. Ik denk dat deze individuele associaties iets losmaken over hoe ieder mens anders kijkt, denkt en anders is.

Accessories For The Paranoid

Katja Trinkwalder & Pia-Marie Stute

When considering data as the oil of the 21st century, each of us is sitting on a small ground treasure—a resource that is being discretely mined by the most valuable companies in the world. As users of modern services and products, we have long become habituated to trade-offs in which "free" services are offered in exchange for our personal data. The IoT has introduced a new kind of object into our lives whose functioning greatly depends on collecting such information: Products that are able to surveil the users, have the ability to learn from their observations and then make their own decisions without further human interference. With the comfort of automation also comes a subtle danger of our data being misused against our own interest. If attempts to restrict the flow of our personal data would consequently restrict our access to said services and products as well... do we have no other option but to obey and share?

The "Accessories for the Paranoid" explore an alternative approach to data security. As our physical environment reads, collects and stores an increasing amount of user information, this series of parasitic objects are designed to produce fake data. Through blurring our digital profiles, our true data identities get to hide behind a veil of fictive information. As a series of four exemplary objects, they stand representative for the need to regain control over our personal data.

Object A: By taking the principle of a toy camera and applying it to data security, the first object allows its user to display different scenes through the glance of the webcam, prevent potential hackers from spying and empowers users to regain their privacy.

Object B: The Echo, Amazon's voice assistant for the connected home, reacts to the call of „Alexa". Thus having to listen at all times, she observes, processes and collects data in her user's home whenever switched on. The second object confuses Alexa’s algorithm and contributes to the creation of the user’s online identity with thought-up personal interests or inquiries. It offers the choice between three modes to play over the earphone: 1. white noise that lets no information slip through; 2. pre-recorded quests to occupy her with tasks far from the user’s actual interests; and 3. dialogues from movie scenes which have her collect fake information about her user and their common surrounding.

Object C: On the push of the button, an algorithm will randomly create site-specific content on the websites of services such as Google, Facebook, YouTube, Twitter or Amazon: A wish-lists on Amazon will be filled with unexpected interests. A post on twitter will be completed through random emojis replacing keywords. The Facebook account will spread indefinite likes. On google search, partially typed requests will be continued through the google auto-completion.

Object D: As a parasite strapped on to any connected device that is able to collect data, the fourth object will push their buttons randomly if activated, thus creating blurred user patterns during nighttime or when not actually home.

Links

http://piamariestute.com/accessoires-for-the-paranoid.html
https://www.linkedin.com/in/katja-trinkwalder-45766116a/

Partners

The project was created at Köln International School of Design without external partners or sponsors.

Wat is de technologische insteek?

As technology is continuously growing closer into our lives, our relationship towards technology should be an ongoing process of reflection of behaviours and habits: a balancing act between technophile acceptance or technophobic idiosyncrasy – to guard our autonomy and not fall into the role of a mere spectator.

Waarom is het werk vernieuwend?

The project explores a new take on data-security – while operating within the boundaries that are dictated by the companies behind our devices. Instead of having to give up using a product as consequence of regained privacy, it embraces data collection by hiding identities in a veil of fake data.

Waarom is het werk kritisch?

As collecting personal data creates profits, tech-companies have found a way to circumvent our civil right to privacy. Being a prerequisite to accessing a service, users only have limited control over their personal information. The project rebels against this lack of empowerment in the imbalance between ordinary people & powerful companies.

Waarom is het werk toegankelijk?

Data-trade-offs have become an established part of our relationship with technology. The “Accessories for the Paranoid” take this intangible issue that discretely takes place in the background & materialize it within the audience’s personal home, attached to the every-day devices that help each of us pursue

Accessoires for the paranoid_all.jpg

Accessoires for the paranoid_Object A_1.jpg

Accessoires for the paranoid_Object A_2.jpg

Accessoires for the paranoid_Object B_1.jpg

Accessoires for the paranoid_Object B_2.jpg

Accessoires for the paranoid_Object C_1.jpg

Accessoires for the paranoid_Object C_2.gif

Accessoires for the paranoid_Object D_1.jpg

our lives.

Bijlage:
https://www.bright.nl/nieuws/artikel/4767501/privacy-spyware-meeluisteren-surveillance-cyberveiligheid

De eerste accessoire in de serie is een mooi vormgegeven doosje dat je over de camera van je laptop zet. Precies ja, daar waar nu een sticker zit om te voorkomen dat iemand van buitenaf via je camera bij jou binnen kijkt.

Het doosje projecteert een kijkje in een doorsnee huiskamer, waarmee je een hacker om de tuin leidt. Lollig is dat je met een wieltje een andere scène voor de camera kunt draaien. Niemand die het door heeft.

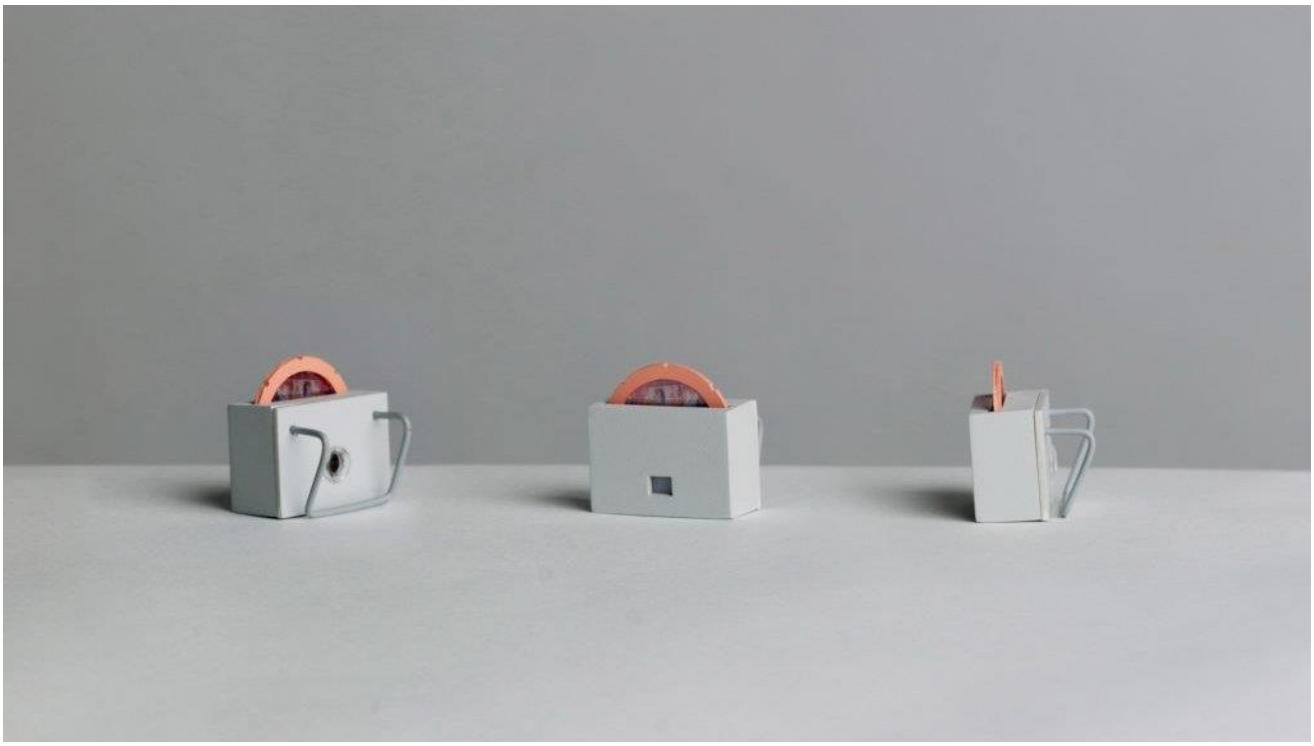

Een audiostream met zomaar wat losse opmerkingen moet je spraakgestuurde apparaten voor de gek houden. We hebben allemaal al eens meegemaakt dat je het 's avonds over Barcelona hebt en je de dag erna een citytrip naar die stad in de advertenties ziet (dat blijkt meer perceptie dan werkelijkheid). Alexa of Siri weten echter niet welke uitspraken echt en welke nep zijn zodat je je gesprekken beschermt.

De speaker met de nepgesprekken is een ring die je over je eigen speaker hangt. De ring zit vast aan een radiootje met drie soorten gesprekken.

Het derde anti-spy-object is simpelweg een knop die naast je toetsenbord ligt. Druk op de knop en er start een programmaatje dat googelt naar zomaar wat interesses waarmee je jouw zoektocht naar een boek over overgewicht, angststoornissen of roze unicorns camoufleert.

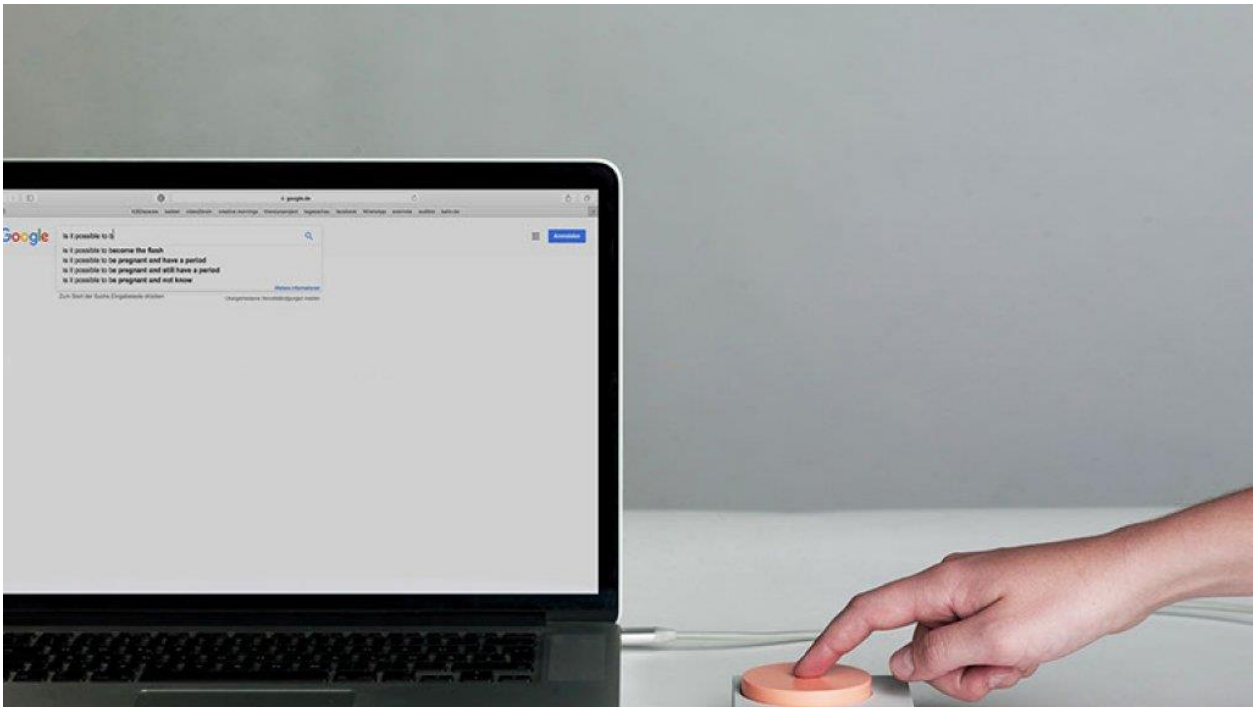

Het laatste fake-data-ding is een doosje dat je Spotify-searches en afspeellijsten onzichtbaar maakt.

De accessoires zijn gemaakt door studenten aan de Köln International School of Design (KISD) in Keulen, het Duitse equivalent van de Design Academy in Eindhoven. Hun ontwerp is opgepakt door toonaangevende websites als Dezeen en Core77, een mooie start van de carrière van de ontwerpers Katja Trinkwalder en Pia-Marie Stute. Onlangs verhuisd naar Eindhoven.

"BIOPHILIA": Infinite Re-usable Knitwear

CHLOE SEVERIEN

Infinite re-usable knitwear

Humanity and the earth are out of balance at the moment. The clothing industry is after the oil industry the most polluting industry, something has to change.
By creating a new system based on knitwear and re-usable rPET yarn, I as a fashion designer can help reduce the ecological footprint of the Fashion Industry. With this new system, there is a product that you can use and reform endlessly.

This system consists of two key elements: the recycled yarn and the fact that the garments are knitted. The yarn is made from recycled PET bottles, extremely strong, colourful and shiny. Normally it is used to reinforce car tires. This yarn is so strong that it is infinitely re-usable. Instead of melting and re-making it into a new yarn, this yarn is re-usable straight away. Unlike normal PET which can be recycled around 5 times, this special rPET yarn can be used endlessly. Because the garments are knitted, they exist of one yarn that loops together. This makes it very easy to unravel the garment by just pulling at the end of the yarn. A new piece of clothing can be knitted straight away. Knitting costs

20 times less energy compared to weaving. Besides that, with knitwear it is easier to produce zero waste garments, without having to do concessions on the shape.

The garments are designed in such a way, that they can be de-constructed and re-constructed. The yarn can then be used again to make new clothing. So one moment you can have a sweater and the next you can have a skirt of that exact same yarn. Still as strong, colourful and shiny as before. This remaking of garments can be done for eternity, with the exact same yarn that is used for the first garment made of it. But all of this, without harming the environment.

This new way of producing re-usable knitwear can be an entry for a sustainable wardrobe. Consumers can still have their fast fashion, but without harming the environment. “BIOPHILIA” is the first collection following this system. The collection shows the possibilities of the system in combination with beautiful knitwear that you just fall in love with. - By Chloë Severien

Links

www.chloeseverien.com (zal spoedig online zijn)
https://www.instagram.com/chloeseverien/
www.linkedin.com/in/chloeseverien

Partners

Morssinkhof Plastics hebben mij gesponsord met de r-PET garens (gerecycled plastic). Deze gebruiken zij normaliter voor het versterken van autobanden.
Met Knitwearlab heb ik de breisels ontwikkeld en machinaal uitgevoerd.
Daarnaast heb ik van het SFETR-fonds €1.000,- mogen ontvangen voor de ontwikkeling van mijn project.
Als laatst heb ik ook de Drempelprijs van €5.000,- mogen ontvangen als beginpunt voor het doorzetten en realiseren van dit project. Dit is echter niet voldoende om echt een start te maken. Ik wil een lokale productie starten en heb daarvoor een machine van €10.000,- nodig.

Wat is de technologische insteek?

De combinatie van de breitechniek en het ijzersterke garen dat daardoor keer op keer uitgehaald en opnieuw gebreid kan worden.

Waarom is het werk vernieuwend?

Ik stel een system change voor. Fast Fashion, maar dan zonder het milieu te vervuilen. Dit in plaats van slow fashion wat nu vaak voorgesteld wordt.

Waarom is het werk kritisch?

Omdat het de huidige productie binnen de mode aan de kaak stelt. Hoe lossen we dit probleem snel op, zonder dat de consument daar veel moeite voor hoeft de doen en zijn gedrag te veranderen.

Waarom is het werk toegankelijk?

De kleding is zó aantrekkelijk gemaakt, dat het voor de consument bijzaak is geworden dat het sustainable is. Simpele lijnen met prints en kleuren die eruit knallen. De verkoopprijs ook naar deze groep; niet haute-couture prijzen, maar juist voor de "gewone" mens.

Posthistorische Gallerie

Matthijs Geurds

Onze samenleving is tot een einde gekomen. Was het een oorlog, waren het de Russen, de Amerikanen, de Chinezen, global warming, een natuurlijke catastrofe; het doet er niet meer toe, alles wat wij waren is niet meer. Toch laten we dingen achter, de overblijfselen van een consumptiemaatschappij. Als er na verloop van tijd weer een nieuwe beschaving opduikt, hoe kijken zij dan tegen onze overblijfselen aan? Wat voor waarde hechten zei aan voor ons allerdaagse objecten? Wat voor betekenis kennen zij eraan toe? De posthistorische galerie nodigt de bezoeker uit om anders te kijken, om los te laten wat we weten van onze omgeving om zo nieuwe mogelijkheden te ontdekken. Zo is een koffiezetapparaat ook een fallussymbool nader bekeken.

Links

facebook.com/matthijs.geurds

Wat is de technologische insteek?

Alle technologie is 'dood' in mijn installatie. De functie die het nu nog heeft wordt overgelaten aan de fantasie.

Waarom is het werk vernieuwend?

Waar veel gewerkt wordt met nieuwe technieken, laat ik techniek voor wat het is, materiaal. Zijn oorspronkelijke functie is verloren gegaan, de herkenbaarheid vervormt. De functie die het kan hebben wordt ingevuld door de fantasie. Afgedankte techniek staat tentoongesteld als unieke waardevolle vormen, niet ondergeschikt aan met zorg gemaakte keramische objecten.

Waarom is het werk kritisch?

De installatie moet pogen men anders te laten kijken, wellicht met een ludieke blik, om andere denkwijzen mogelijk te maken. Men zit nu vaak vastgeroest in wat men denkt te weten van de wereld.

Waarom is het werk toegankelijk?

De installatie maakt gebruikt van alledaagse objecten, herkenbaar uit ieders omgeving, maar dan in een nieuwe context.

INNERVIEW

NIKI EFSTRATIOU

The Innerview is a 2,5D tactile map in a form of a necklace for visually impaired and blind people. It aims to support the independent exploration of unknown space and provide an overview of its structure. In order to do so, the map provides information about the different furniture within the space such as sofas, tables, doors, door openings and stairs. The surface of the map is designed with pins of height 1mm and 5mm distance from each other. That represents an actual distance of 3 footsteps and aims to help the visually impaired or blind person estimate real distances.
INNERVIEW
This design provides three different types of feedback:
Audio feedback:
As the user enters the space and wears the necklace, he/she can use a pair of earphones to listen to general information about the space and relate them with the design.
Tactile feedback:
The user can explore the design and its structure which represents the particular space he/she is in.
Feedback in a form of vibration:
To orientate the design according to the space, the user has to rotate left and right until the moment he/she feels a soft vibration which notifies him that this is the right orientation.

Links

https://www.efstratiouniki.com/#/innerview/

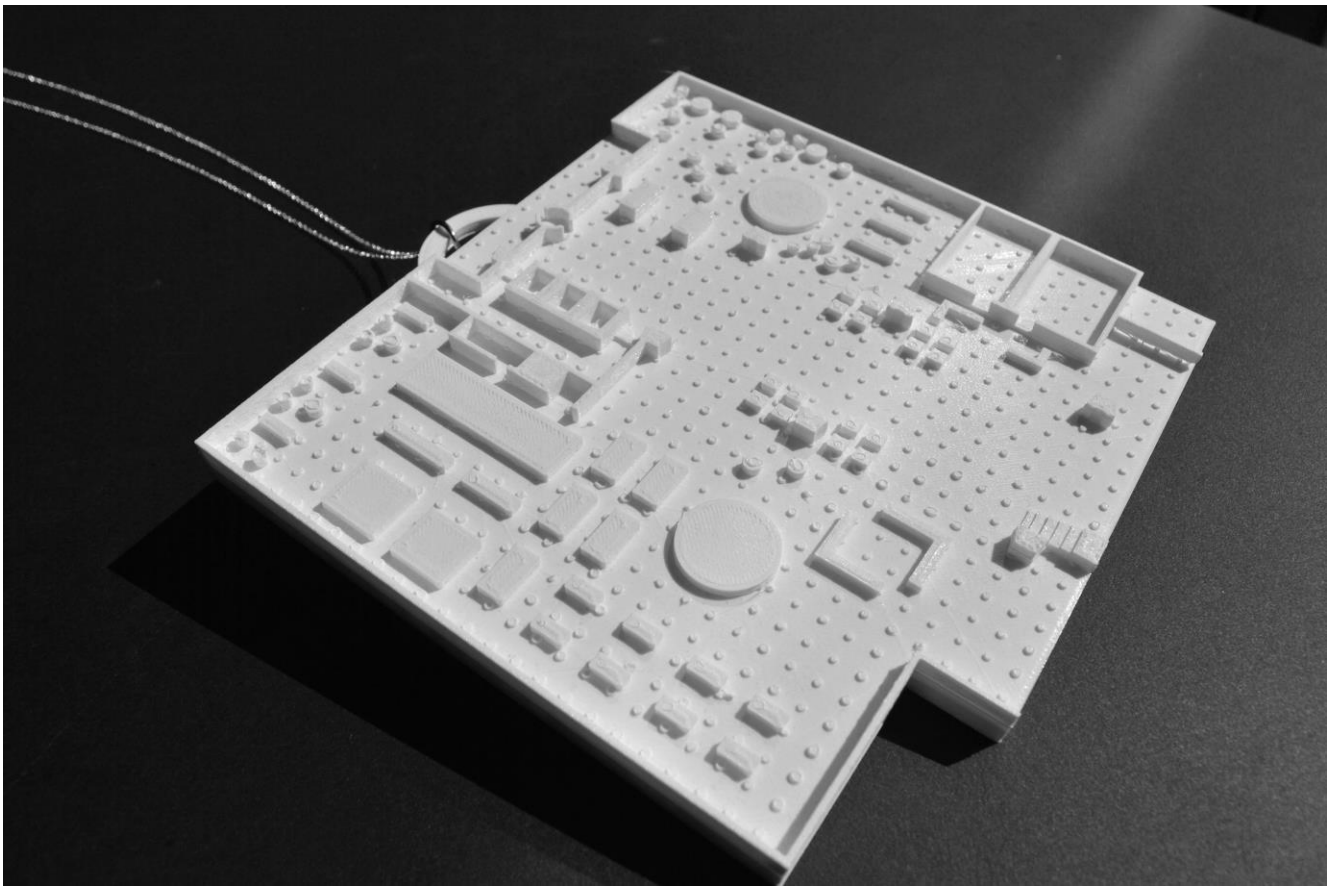

Partners

TU/e

Wat is de technologische insteek?

3D printing

Waarom is het werk vernieuwend?

It’s a product that helps visually impaired and blind to guide themselves in a public space. Such a system does not exist and therefore this idea creates much more opportunities for everyone

Waarom is het werk kritisch?

It is critical since this target group is very hard to design for. It has a lot of differences than the other target groups and it contains a lot of details

Waarom is het werk toegankelijk?

It’s just for visually impaired and blinds

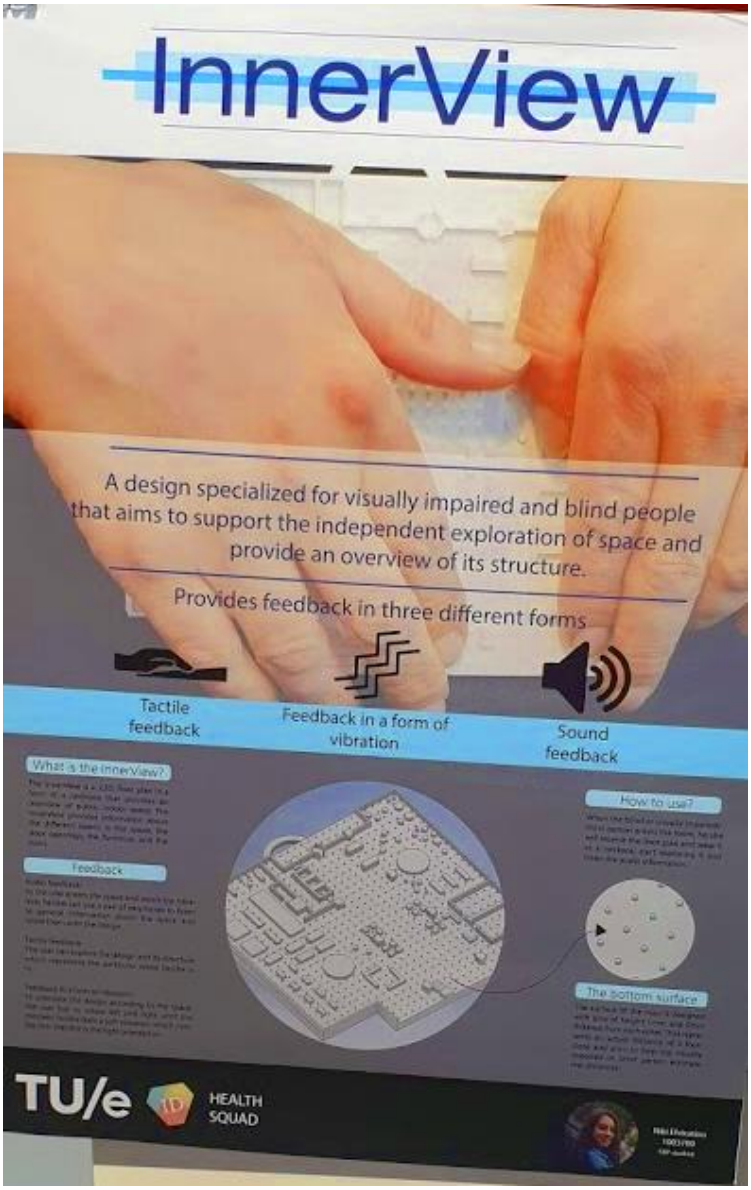

Change your body for desire, Become a Mary-Ann

Timothy Scholte

Het project is een collectie gebaseerd op de waargebeurde verhalen van Fanny&Stella, twee 19de eeuwse crossdressers die we nu transgender en/of drag queens zouden noemen. Met name op de focus hoe zij hun lichaam transformeerde tot vrouw om in een maatschappij te kunnen leven, waar homoseksualiteit verboden was. Een van die methodes was het gebruik van een crinoline. Een metalen object gebruikt om de heupen van een vrouw tot bizarre proporties groter te laten lijken. Dit object staat centraal in de collectie, een object puur geassocieerd met vrouwelijkheid. In mijn werk wilde ik het idee van dit object transformeren tot iets mannelijks. En de focus leggen op het veranderen van het mannelijke lichaam.

Links

https://www.notjustalabel.com/timothy-scholte

Wat is de technologische insteek?

De insteek heeft meer te maken met hoe we naar het lichaam kijken, in de geschiedenis heeft kleding er voor gezorgd dat het lichaam drastische veranderingen onderging. Met name in het silhouette van de vrouw. De collectie is een beeldvorming en notie van hoeverre we het menselijke lichaam kunnen transformeren, met name het mannelijke lichaam. En wat het limiet hiervan zou zijn.

Waarom is het werk vernieuwend?

Het werk is vernieuwend in de surrealistische hergebruik van bekende opbjecten en kleding stukken. Plus de combinatie van metalen objecten als kleding.

Waarom is het werk kritisch?

In het werk gebruik ik herkenbare klassieke "mannelijke" kleding stukken, zoals een motorpak, denim jas en wit t-shirt. Maar op een surrealistische manier uitgewerkt, waardoor het een nieuwe ervaring is om de noties van deze kleding stukken te ervaren. Ik wil dat mensen gaan nadenken over wat vrouwelijke/mannelijke noties van kleding betekenen en hoe je deze kan veranderen.

Waarom is het werk toegankelijk?

Het werk is makkelijk herkenbaar, maar neemt je wel mee tot een nieuw beeld. Bijvoorbeeld; iedereen herkent een wit t-shirt, maar het werk laat je dit witte-t shirt wel op een nieuwe manier zien.

Circulux

Reinout Scheepers

Sinds kleins af aan heb ik een fascinatie gehad voor licht. Voor mijn afstudeerproject aan de AKI Kunstacademie onderzocht ik hoe je met licht en storytelling een immersieve ervaring kunt bieden. Hiervoor heb ik een modulair LED systeem ontwikkeld genaamd PixelFlex. Dit zijn transparante flexibele modules van 70 x 70 centimeter voorzien van LED pixels. Door de flexibiliteit is het mogelijk om zowel geometrische als organische sculpturen te creëren. De 52 PixelFlex modules zijn geplaatst in een buisvormige opstelling waar de bezoeker via een deur in kan stappen. De 5,200 LEDs zitten aan de binnenkant van de cilindervormige installatie en worden aangestuurd door een live feed. Omdat de lichtmatten deels transparant zijn kan je er doorheen kijken en is het lichteffect van twee kanten zichtbaar. Dit was erg belangrijke factor in het designproces aangezien ik de connectie met de buitenwereld niet wou verliezen.

We worden gevolgd. Overal. Altijd. Van camera's die nummerborden registreren langs de snelweg tot je bonuskaart bij de Albert Heijn. Privacy is tegenwoordig luxe goed en wie niet gevolgd wil worden betaald daar een hoge prijs voor. Onze data is niet alleen waardevol voor marketing maar ook de overheid maakt flink gebruik van deze 'data mining'. Hoewel deze data voor veel positieve doeleinden gebruikt kan worden is het gevaar voor misbruik groot. We leven in een wereld waar we de grip op privacy verloren hebben. Circulux is een lichtinstallatie die een visuele representatie toont van hoe data verzameld wordt en waarom dit funest kan zijn voor onze vrije toekomst. Een combinatie van muziek en geluidseffecten bieden een immersieve ervaring dat lijkt op een analoge versie van VR. De bezoeker wordt bekeken, gescand en verwerkt door een systeem dat je eigen data uiteindelijk tegen je zal gebruiken.

Links

www.reinoutscheepers.nl

Partners

Circulux is mijn afstudeer werk en is daarom een solo project.

Wat is de technologische insteek?

De PixelFlex modules dienen als bouwstenen voor deze installatie. Circulux is een voorbeeldopstelling waarbij deze flexibele doorzichtige lichtmatten gebruikt kunnen worden. Ik heb van veel mensen geweldige input en ideeën gekregen waarbij dit materiaal gebruikt kan worden om nieuwe ervaringen te ontwikkelen.

Waarom is het werk vernieuwend?

Ik wil een complete ervaring bieden waarbij je opgaat in een andere wereld. We zien tegenwoordig talloze VR installaties met als groot nadeel dat je compleet wordt afgesloten van de buitenwereld. Door de doorzichtige LED modules kan er door de installatie worden gekeken en gaat de connectie met de buitenwereld niet verloren. Het werk is door anderen omschreven als analoge virtual reality en een out-of-body experience.

Waarom is het werk kritisch?

De term 'privacy' heeft bijna geen waarde meer, het is tegenwoordig meer een privilege dan een recht. Hoewel we instemmen met de vervelende cookie pop-ups en dubieuze privacyvoorwaarden hebben we vaak geen flauw idee wat er met onze gegevens gebeurt. Circulux reflecteert het bedrukkende gevoel van het constant in de gaten gehouden en probeert je bewust te maken voor de gevaren van data mining.

Waarom is het werk toegankelijk?

Mijn werk is toegankelijk omdat iedereen kan ervaren, voelen en dromen. Ieder zal de installatie op zijn/haar eigen manier interpeteren, dit mag, er is geen goed of fout. Ik maak graag zo min mogelijk gebruik van tekst maar speel in op het gevoel, daardoor is het toegankelijk voor alle lagen binnen de samenleving.

De Goedkeuring

Anne Deborah Bakker

Sinds Anne Deborah Bakker (Anne) de hand schudde van een wijkagent, is haar blik op de politie en de dakloze mens totaal veranderd. Ze doet mee aan een experiment waarin 7 duo's - designer en wijkagent - een half jaar met elkaar samenwerken aan een maatschappelijk vraagstuk. Elk duo beslist zelf hoe zij de samenwerkingsperiode vorm gaan geven.

'Haar' Nijmeegse agent heeft het vraagstuk aangedragen hoe de kloof tussen burger en dakloze verkleint kan worden. Tegen de bestaande systemen van doelgericht, controleerbaar werken in volgde het duo de weg van experiment en intuïtie, een zogenaamde Social Design werkwijze.

Anne en William willen het goede voorbeeld geven aan burgers. Ze laten bij dakloze Marco een wens uitkomen om zijn levensverhaal uit te brengen in een boek. Komende Werelddaklozendag wordt dit boek overhandigd aan de Burgermeester van Nijmegen. Een prachtig symbool rond het vraagstuk om burger en dakloze meer te verbinden. Ook bij dakloze en kunstenaar Yared gaat een wens in vervulling. Hij mag zijn werk presenteren op een expositie.

SOCIAL DESIGN PROJECT

'Burgers en drop-outs zijn te ver van elkaar verwijderd'

Een wijkagent en een kunstenares probeerden het afgelopen half jaar drop-outs en 'gewone' Nijmegenaren tot elkaar te brengen. Met succes.

Suzanne de Winter

Nijmegen

Hoe beet de man die bij Albert Heijn in de Van Schevichavenstraat in Nijmegen om een euro vraagt? Dat is Marco, die zich afgelopen oud en nieuw niet lekker voelde, zijn moeder miste en toen maar weer begon te schrijven over zijn 'kutleven'.

Dat die blaadjes nu een boek worden waarmee Marco op het ROC Nijmegen studenten kan gaan vertellen waarom je sommige keuzes beter niet kunt maken, is meer dan de 48-jarige ooit had durven hopen.

Marco vertelde dit gisteren op de presentatie van wijkagent William Nijland en kunstenares Anne Deborah Bakker. Zij trekken sinds een half jaar samen op voor het landelijke social design-project. Dat koppelt agenten aan kunstenaars en ontwerpers. Het idee is dat die 'vreemde vrienden' de politie helpen aan andere manieren van kijken naar de samenleving, los van regels en protocollen.

Nijland en Bakker zijn aan de slag gegaan met de afstand tussen daklozen en burgers. „Ik kom uit Veenendaal en daar kende ik geen daklozen", vertelt Bakker. „Toen William me op de fiets het centrum van Nijmegen liet zien, viel me op dat hij iedereen hier kent, ook alle daklozen."

Nijland knikt. Dat hoort bij zijn vak. Hij en zijn collega's zetten het sociale praatje de hele dag door in om te zien hoe het met iemand is, of hij of zij hulp nodig heeft en zo ja, hoe snel. „Maar ik zie ook dat burgers en drop-outs de laatste vijf jaar helaas verder van elkaar verwijderd geraakt zijn."

Wij Nijmegenaren gaan nog wel op zoek naar een verdwaalde euro in onze zak als Marco erom vraagt, maar we vragen niet snel hoe hij heet, laat staan hoe het met hem gaat. Maar met een zetje zijn we daartoe nog wel meer dan bereid, constateren Nijland en Bakker tevreden.

Ze kloppen voor hun project aan bij de dag- en nachtopvang MFC in de Van Schevichavenstraat. Ja, daar kenden ze volop talentvolle mensen. Aan de kant van de burgers bleken genoeg Nijmegenaren bereid om hen te helpen, zegt Nijland. „Iemand bood aan om het manuscript van Marco te redigeren en een ander wilde wel professionele auteursfoto's van hem maken."

Ook de schilderijen van Yared Kalefa wenden opgemerkt. Yared woont in het MFC en bij zou zijn doeken, waar de kleuren en het plezier vanaf spatten, graag eens exposeren. Op de presentatie van de 'vreemde vrienden' wordt Yared uitgebreid gefeliciteerd. En die tentoonstelling zit volgens Nijland al in de planning.

Wat Yared maakt is, eveneens als twee pagina's uit het boek van Marco en de creaties van andere daklozen, enkele uren te zien in een kraampje op straat. Gezocht wordt nog naar een manier om hiervan 'iets' blijvend in de Van Schevichavenstraat te laten zien, aldus Nijland en Bakker.

▲ Wijkagent William Nijland, 'vreemde vriend' Yared Kalefa en kunstenares Anne Deborah Bakker.

FOTOGROFF REGEN

William Nijland kent iedereen, ook alle daklozen

– Anne Deborah Bakker

In de Van Schevichavenstraat, waar een daklozenopvang is gevestigd, plaatst Anne, opgeleid als Spatial Designer de tekst ‘Wat is je naam’ met grote letters op het hek. Ook organiseerd ze een straatfeest met daklozen en winkeliers. Na dit succesvolle straatfestijn hoort Anne dat deze straat bij de politie al jaren een probleem door overlast zoals bedelen en vervuiling.

Dit zet aan tot denken; Zouden dit soort positieve evenementen deel uit kunnen gaan maken van het takenpakket in het bestaande politiesysteem?

Dit bracht haar op het idee van De Goedkeuring:
Bewoners werden op heterdaad betrapt op hun goede gedrag en kregen
een Goedkeuring uitgeschreven.
Van bekeuring naar goedkeuring, een eenvoudige omslag en eentje die grote
gevolgen zou kunnen hebben.

De Goedkeuring zet ons aan het denken; Wat vinden we belonenswaardig en waarom? Hoe signaleren we goed gedrag? En wat doe je als mensen recidiveren? 'De politieagenten in Nijmegen besloten om in plaats van bekeuringen, goedkeuringen uit te
gaan schrijven. De Goedkeuring is het ontwerp van Anne.

Zou De Goedkeuring zo'n succes kunnen gaan worden dat we de Be-keuring misschien helemaal niet meer nodig hebben?

In de periode van de samenwering tussen Anne en William heeft Anne haar afstudeergesprek. Docenten van de kunstacademie waar zij verleden jaar Spatial Design volgde, zijn wat onwennig bij deze ongewone samenwerking. Zes docenten kijken naar student Anne en agent William. Zodra William aan het woord komt, maken gevoelens van verwondering de ruimte meester.
’Soms dacht ik..' schrijf Anne '...ben ik te onervaren voor deze samenwerking? Ik heb hier namelijk nog helemaal geen Social Design werkwijze/systeem voor ontwikkeld.' Tot ik me bedacht dat ik het juist moet omarmen geen systeem te dienen, maar de unieke social design workflow moet eren die samenwerkingen als deze teweeg brengt.

Instgram: De_Goedkeuring
Website: https://www.socialdesignpolitie.nl

Links

https://www.linkedin.com/in/anne-deborah-bakker-554158b6/

Partners

O.a. Social Design Politie, Politie Nijmegen, Politie Nederland, Iris Zorg (verslavings/daklozenopvang), overig: Albert Heijn (sponsoring bij buurtevenement) HP fotograaf (coverfotografie daklozen) winkels in omgeving van ontwerpgebied

Wat is de technologische insteek?

Het politiesysteem, van plannen / controleren / verslaglegging / verstand wordt 'gehackt' met intuitie / gevoel / creativiteit / speelsheid.
Dit hacken brengt een natuurlijke, menselijke kant naar boven bij een meer onpersoonlijk systeem.
Interessant hoe door deze benadering mensen op hun gevoel aangesproken worden en op een nieuwe manier naar De Politie gaan kijken.
'Soms kun je beter achteraf vergiffenis vragen dan vooraf toestemming'

Waarom is het werk vernieuwend?

Een samenwerking tussen een uitgedokterd systeem als De Politie en een onontwikkelde kunstenaar, die een groep mensen een nieuwe werk/denkwijze aanleert, is uniek.

Waarom is het werk kritisch?

Het werk laat politiemensen en de samenleving nadenken over hun rol. Wat is goed? Heb ik goedkeuring nodig? Wat is mijn rol? Het werk kijkt kritisch naar bestaande patronen en tools voor een andere werkwijze. Er is weerstand van de politie om 'op heterdaad' goedkeuringen uit te delen, er ontstaat discussie, intern. WIe gaat mee in deze andere manier van werken?

Waarom is het werk toegankelijk?

Het werk is voor zowel diegene die bekeuring verdient, als nog nooit een heeft ontvangen.
Zowel voor wie goedkeuring verdient, als goed doet.
Iedereen kan hier over meedenken. Iedereen krijgt te maken met daklozen.